

Kraftløshed i Armen. Det er oplyst af troværdige Mænd, at det er ikke først nu, da han er bleven Soldat, men gennemgaaende, at han ikke har formaaget at løfte den høire Arm op til Hovedet eller derover, saa at det forekommer mig, at de Forsøg, der ere gjorte fra Røgernes Side for at bringe ham dertil, ere temmelig haarde, for ikke at sige barbariske. Saaledes stiller det sig for mig, og jeg har derfor ikke villet lade denne foreløbige Behandling gaa hen, uden at tilføie dette Par Bemærkninger.

Krigsministeren: Jeg vil meget nødig forlænge denne Diskussion, som jeg ikke tror kan føres med nogen videre Nytte efter de Oplysninger, som foreligge for Thinget. Der er imidlertid et Par Udtalelser fra den ærede sidste Taler, som gjøre mig det til Pligt ganske i Korthed at fremkomme med et Par Bemærkninger. Den første angaar hans Udtalelser om Behandlingen i det Hele af Rekruterne. Jeg kan naturligvis ikke indlade mig paa at imødegaa eller besvare Punkter, som ere fremsatte i saa stor Almindelighed, som det ærede Medlem har gjort, men jeg tror, at, finder der virkelig en mindre forvarlig Behandling Sted af Rekruterne paa et eller andet Sted, ville de Paagjældende vistnok ogsaa kunne fremkomme med deres Klager og fremsætte dem paa behørigt Sted og faae de Beslutningsmænd, der have gjort sig skyldige i usforvarlig Behandling af deres Undergivne, straffede efter Lovens Bestemmelser. Det andet Punkt, hvortil jeg skal tillade mig at knytte et Par Bemærkninger, er dette, at det forekom det ærede Medlem, at disse Undersøgelser allerede havde været længe nok. Jeg skal dertil bemærke, at naar Undersøgelserne ere trukne ud og endnu trække ud, sker det i den Paagjældendes egen Interesse; det sker for at sikkre ham imod, at man paa nogen Maade skal gaa ham for nær, idet der allerede om hans Tilstand foreligger saadanne Udtalelser og Renselselser, som man kunde have støttet sig til,

naar man ikke vilde være human og i allerhøieste Grad samvittighedsfuld mod den Paagjældende. Dette er Mærkningen til, at Sagen endnu ikke er tilendebragt.

Tale: Nu, i den allerførste Udtalelse af den ærede Minister, kom det personlige Spørgsmaal frem, netop om den Mand, hvis Behandling har fremkaldt Forespørgslen. Ellers er det kun kommet en Hælle Betragtninger frem om Rekruternes Behandling i Almindelighed, og om at det kan klages, saa at de, der have forbrudt sig, kunne blive dragne til Ansvar. Jeg skal, som der ogsaa har været Bidnesbyrd nok om, lade den Slags Udtalelser vederfares den Ret, de fortjene, navnlig det Punkt, hvor det er at føre Klager fra deres Standpunkt, som der her er Tale om. Dette er netop et Punkt, som man fra det overordnede Standpunkt ser ganske anderledes end fra deres Standpunkt, der skulle føre Klagerne; thi hvor vanskeligt er det ikke? Derfor er det, at der fra den øverste Bestyrelse skulde vises en ligesaa venlig Tanke overfor de Underordnede som overfor de Embedsmænd, som den ærede Minister taler om, at han ikke vil gaa imod. Jeg vil, inden denne Forespørgsel slutes, minde om de Ord, som den daværende Ordfører i Hærloven, den nuværende Stantsminister, udtalte, da Loven vedtoges. Han anbefalede paa det Varmeste Krigsbestyrelsen at udføre den nye Hærlov i dens Aand; han lagde meget indtrængende paa Hjerte, at de Mænd, man igjennem denne betroede til Krigsbestyrelsen, maatte blive behandlet paa en human og menneskelig Maade. Det har jeg tænkt mig var hans Mening, og disse Ord fortjene ved denne Leilighed at drages i Erindring.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, var Forespørgslen sluttet.

Formanden: Dagsordenen er hermed udtømt.